

Arrest

nr. 87 683 van 17 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 2 december 2010, verklaart er zich op 3 december 2010 vluchteling.

1.2. Op 12 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die op 13 april 2012 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) A.(...), bent een minderjarige Afghaanse jongeman van Pashtu-origine. U werd geboren in Peshawar, Pakistan. In Pakistan moest u op de vlucht omdat uw grootmoeder werd omvergereden door een auto en er plannen werden gesmeed om uw vader te vermoorden. Daarna verbleef u een tijdje in Iran. Omdat Afghanen dikwijls lastiggevalen werden in Iran besliste uw vader terug te keren

naar Afghanistan. U vestigde zich in het dorp Ahmadzai, gelegen in het district Surkh Rod dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Nangarhar. U ging hier zes jaar naar school. U woonde in bij uw ouders samen met uw zusje. Uw oudere zus is getrouwd en woont in de wijk Microrayan gelegen in de stad Kaboel. U spreekt Dari, Pashtu, Nederlands en een beetje Engels.

Na de val van president Najibullah moesten uw vader, die een hoge positie in het regime van Najibullah had, en uw moeder, die de zus van Najibullah is, vluchten naar Pakistan. Ook daar heeft het verleden van uw ouders ervoor gezorgd dat u moest vluchten, ditmaal naar Iran. Toen uw vader besliste om terug te keren naar Afghanistan, vond hij een job als chauffeur. Het grootste deel van zijn tijd vervoerde hij brandstof van de stad Jalalabad naar het district Khogyani.

Ongeveer vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan kwam uw vader niet meer terug van zijn werk. Uw moeder probeerde hem te bellen maar kreeg geen antwoord. U had geen gegevens van het bedrijf waarvoor uw vader werkte en uzelf was te jong om buiten te gaan zoeken. Na drie dagen vonden de dorpelingen het lichaam van uw vader en brachten ze uw familie op de hoogte. U mocht niet meer naar school van uw moeder uit vrees dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw vader. Na vier of vijf maanden pikte uw schoonbroer u op en hielp u Afghanistan te ontvluchten.

U ontvluchtte Afghanistan begin november 2010 en kwam aan in België op 2 december 2010 waar u de volgende dag op 3 december 2010 asiel aanvroeg.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw en uw vaders taskara, een identiteitskaart van uw vader bij het Ministerie van Staatsveiligheid, een identiteitskaart van uw oom bij het Ministerie van Defensie, een identiteitskaart van uw vader bij de landbouwontwikkelingsbank, vier vertrouwenskaarten van uw vader, een brief van de taliban, een ontslagbrief van uw vader bij de landbouwontwikkelingsbank van de taliban, een verzendingsorder en foto's van uw vader en ooms in hun functie bij het leger voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend en speculatief zijn dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verdwijning van uw vader. Zo verklaart u dat uw vader op een avond niet naar huis is gekomen en dat er zo drie nachten zijn gepasseerd (CGVS p. 12). Als u gevraagd wordt wat u ondernomen heeft nadat u beseftte dat uw vader was verdwenen, antwoordt u dat u te jong was en dat uw moeder u niet naar buiten liet gaan om te zoeken (CGVS p. 14). Nochtans moet u op dat moment rond de veertien à vijftien jaar geweest zijn (CGVS p. 11). Gezien u, als oudste zoon, bent geboren binnen de zeer traditionele en patriarchale Afgaanse maatschappij, waar de kindertijd gewoonlijk erg kort is en een jongere snel verantwoordelijkheden te dragen krijgt, zeker in een situatie waarbij de vader wegvalt, kan men verwachten dat u die rol wel op u zou genomen hebben (zie toegevoegde informatie administratief dossier). U verklaarde ook niet naar de politie geweest te zijn omdat die's nachts hun uniform uittrekken en bij de taliban gaan (CGVS p. 14) en het niet met de burens of dorpelingen besproken te hebben (CGVS p. 14). U verklaarde zelfs dat u uw schoonbroer niet op de hoogte had gebracht omdat u uw zus niet ongerust wou maken (CGVS p. 14). Nochtans als uw gedachtegang gevolgd wordt, was hij de enige die uw familie kon helpen. Het feit dat u drie dagen lang niets onderneemt en gewoon afwacht tot het lijk van uw vader opduikt terwijl u, zoals hierboven blijkt, toch heel wat mogelijkheden had om hulp in te roepen en zelf dingen te ondernemen, is weinig geloofwaardig.

Ook over de ontvoering zelf geeft u bijzonder speculatieve en vage verklaringen. Zo verklaart u dat de taliban te weten was gekomen over uw vaders verleden bij het regime van Najibullah (CGVS p. 10) maar blijkt later in het gehoor dat u enkel giste (CGVS p. 12). Als u gevraagd wordt of uw vader verdwenen is op weg naar zijn werk waar zijn vrachtwagen geparkeerd stond (CGVS p. 11) of hij al op de baan was brandstof aan het vervoeren, antwoordt u dat u het niet weet (CGVS p. 13) terwijl u even later in het gehoor beweert dat hij meestal op de weg van het district Khogyani naar Jalalabad reed en dacht dat hij daarom op die weg verdwenen was (CGVS p. 13). Nochtans was het simpel om dit te achterhalen door zijn werkgever te contacteren en te vragen of hij die dag zijn vrachtwagen had opgehaald. Jammergenoeg bleek dit niet mogelijk aangezien u niet wist voor welk bedrijf uw vader al die jaren (CGVS p. 11) al in dienst was (CGVS p. 11). U had ook geen adres of telefoonnummer van het bedrijf (CGVS p. 11, 12 en 13). U verklaarde dat uw vader u dit nooit had verteld (CGVS p.

12). Alhoewel het feit dat u dit niet wist op zich al opmerkelijk is, kan ervan uitgegaan worden dat uw moeder dit wel wist. Het zou maar logisch zijn dat in een land als Afghanistan waar als chauffeur het gevaar achter elke bocht schuilt, niet alleen qua verkeersveiligheid maar ook door aanvallen van anti-regeringstroepen die chauffeurs die met buitenlanders werken (CGVS p. 11) viseren, man en vrouw afspraken maken zodat de partner op de hoogte kan gebracht worden als er zich iets voordoet. Op die manier kan de werkgever contact opnemen met de vrouw of omgekeerd. Daarnaast verklaarde u dat uw vader altijd papieren en een kaart van het bedrijf bij zich had waarop de naam van het bedrijf logischerwijze moet gestaan hebben (CGVS p. 11).

Verder verklaarde u te denken dat uw vader op de weg van Khogyani naar Jalalabad was tegengehouden (CGVS p. 13), dat zijn twee hulpjes ontvoerd werden (CGVS p. 13) en dat uw vaders vrachtwagen verdwenen was (CGVS p. 13). Hiermee laat u blijken dat uw vader toch aan het werk was toen hij verdween in tegenstelling tot eerdere verklaringen waar u het niet wist (CGVS p. 13). Als u ervan uitgaat dat hij aan het werk was, is het vreemd dat u nalaat om op deze druk bereden weg, die voor het overgrootste deel door uw district loopt, na te gaan bij winkeleigenaars, checkpoints en pendelaars (zie toegevoegde informatie administratief dossier) of ze iets opgemerkt hebben van de ontvoering. Er moet worden opgemerkt dat u steeds denkt dat uw vader op de weg Khogyani – Jalalabad verdwenen is en dat u steeds denkt dat die twee hulpjes en de vrachtwagen zelf verdwenen zijn (CGVS p. 13). Het feit dat u met zoveel vragen zit en niets onderneemt om hier antwoord op te vinden, is dan ook ongeloofwaardig.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u pas vier à vijf maanden na de dood van uw vader Afghanistan bent ontvlucht (CGVS p. 11). Na vier à vijf maanden thuis te hebben gezeten, kwam uw schoonbroer u oppikken en vertrokken jullie samen naar Nimroz (CGVS p. 9). Als de dreiging echt zo imminent was, zou het logischer geweest zijn dat u onderdook bij uw schoonbroer in Kaboel (CGVS p. 8) en daar in veiligheid uw vertrek afwachtte in plaats van vier à vijf maanden lang te blijven in het dorp waar ze het lijk van uw vader hadden gedumpt (CGVS p. 10).

In tweede instantie moet uw kans op vervolging omwille van uw familiebanden met voormalig president Najibullah beoordeeld worden. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bijzonder weinig weet over Najibullah. Als u gevraagd wordt om te vertellen wat u allemaal weet over Najibullah, antwoordt u dat hij president is geweest, uw vader en zijn broers hoge functies in zijn regime uitoefenden en dat hij samen met zijn broer is opgehangen in Kaboel door de taliban (CGVS p. 14). Dit is een wel heel summiere kennis van een persoon die jarenlang het maatschappelijk leven in Afghanistan heeft bepaald en bekend is tot ver over de landsgrenzen. Bovendien is dit kennis waarvan men kan verwachten dat elke Afghaan, die iets over de geschiedenis van zijn land kent, op de hoogte is. U onderscheidt zich hier dus niet mee als nauwe verwant van Najibullah. Daarnaast blijkt u uit de lucht te vallen als u gevraagd wordt of Najibullah en bijgevolg uw vader dan wel bij de parchami of bij de khalqi-strekking behoorden (CGVS p. 15). Nochtans heeft de interne broederstrijd tussen de parchami's en de khalqi's de People Democratic Party of Afghanistan (PDPA), waar Najibullah deel van uitmaakt, jarenlang geteisterd (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Verder weet u wel dat uw oom Najibullah ooit bij de KHAD zat maar weet u niet wat voor soort organisatie dit was (CGVS p. 17). Nochtans stond uw oom jarenlang aan het hoofd van deze beruchte organisatie die bekend stond voor het schenden van mensenrechten (zie toegevoegde informatie administratief dossier). Men zou kunnen verwachten dat het neefje van Najibullah zelf, de zoon van de zus van Najibullah en de zoon van een vader die een hoge functie bekleedde in dit regime hiervan op de hoogte zou zijn.

Maar zelfs al bent u werkelijk het neefje van Najibullah dan nog is het CGVS van oordeel dat dit geen reëel risico tot vervolging met zich meebrengt. U verklaarde immers zelf dat u jarenlang op een vreedzame manier in uw dorp kon wonen (CGVS p. 14 en 17) terwijl uw dorpsgenoten op de hoogte waren van uw vaders verleden (CGVS p. 17). Om bevestiging vragend of u dan echt geen last had van uw vaders verleden bij de communistische partij, antwoordt u ze hebben ons niet graag gezien omdat we de families waren van Najib en dat we niet gelovig waren daarom hadden ze geen goeie contacten met ons (CGVS p. 17). Hoogst onaangenaam voor uw familie maar niet ernstig genoeg om een vrees tot vervolging in te roepen. Bovendien blijkt uit uw documenten dat uw vader pas in 1998 uit zijn functie bij de landbouwonwikkelingsbank werd ontslaan en de taliban bevestigen dat hij in 1997 niet onder toezicht stond (zie documenten: inventaris documenten). Hieruit blijkt dat uw vader ook na het Najibullah-regime door de Mujahdeen-periode heen en misschien zelfs tot twee jaar toe in het taliban-regime werkzaam was voor deze bank waardoor het voor u moeilijk wordt uw vaders verleden in te roepen als een vrees tot vervolging. Zelfs als dit niet het geval is en het gaat om een spookfunctie waarbij uw vader enkel op de loonlijst stond en zelf misschien in Iran zat, wat door u tegengesproken wordt (CGVS p. 9), tonen deze documenten enkel aan dat uw vader eventueel gediscrimineerd werd omwille van zijn verleden door de taliban eind jaren negentig. Ondertussen zijn we veertien jaar later en had uw vader een aantal jaar in Afghanistan (CGVS p. 7), meer bepaald in de provincie Nangarhar waar de taliban sterk staat, gewoond zonder enig probleem.

Aangezien aan uw vluchtrelaas geen geloof gehecht wordt en uw moeder, die - volgens uw verklaringen - toch de zus van Najibullah is, nog steeds in het district Surkh Rod woont, wordt ervan uitgegaan dat jullie er nog steeds geen gegronde vrees voor vervolging kunnen inroepen.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara en uw vaders taskara bevestigen enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. De twee identiteitskaarten van uw vader bij de staatsveiligheid en de landbouwontwikkelingsbank en de identiteitskaart van uw oom bij het leger net als de vier vertrouwenskaarten van uw vader tonen aan dat uw vader en oom belangrijke functies hadden bij het Najibullah-regime maar ook niet meer dan dat. Hierboven werd immers reeds aangetoond dat zelfs met het communistische verleden van uw familie u een zorgeloos leven had. De brief van de taliban en uw vaders ontslagbrief van de taliban bij de landbouwontwikkelingsbank werden hierboven al besproken. Het verzendingsorder en de foto's van uw vader, oom en Najibullah hebben op zich geen bewijswaarde. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Surkh Rod gelegen in de provincie Nangarhar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

U verklaarde immers dat uw zus samen met haar man in de wijk Microrayan in de stad Kaboel woont (CGVS p. 8). Haar man en uw schoonbroer is blijkbaar de man waar uw familie op rekent als de nood het hoogst is. Het is immers uw schoonbroer die u komen oppikken is in Surkh Rod en dan, samen met u, het hele land doorkruist om uw vlucht naar Europa te faciliteren (CGVS p. 9). Bovendien heeft hij werk in Kaboel en kan hij dus in uw onderhoud voorzien, in zoverre dit in uw geval nog nodig zou zijn. U hebt immers gestudeerd (CGVS p. 7), kan lezen en schrijven (CGVS p. 4 en 16) en spreekt vloeiend Dari en Pashtu (CGVS p. 8). Een ideale mix om het met een tijdelijke ondersteuning van uw zus en schoonbroer te maken in Kaboel.

Wat betreft uw vrees omwille van uw familiebanden met voormalig president Najibullah moet worden opgemerkt dat uw zus, die logischerwijze de nicht van Najibullah is, al die tijd probleemloos in Kaboel woont. Bovendien kan niet uit uw uiterlijk afgeleid worden dat u familie bent van Najibullah. U kunt verdwijnen in de anonimiteit van een grootstad en nooit meer herinnerd worden aan het verleden van uw familie. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat u zich niet bij hen zou kunnen vestigen.

Aldus dient te worden geconcludeerd dat u bij een terugkeer naar Afghanistan kan steunen op een familienetwerk in Kaboel om u aldaar te vestigen.

Bijgevolg dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat

bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, voert verzoeker de schending aan van artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten en de artikelen 6 en 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Met betrekking tot de verdwijning en ontvoering van zijn vader voert verzoeker aan dat niemand erbij was om precies te weten wat er is gebeurd. Verzoeker stelt verder dat hij en zijn moeder niet hebben gezocht naar zijn vader. Verzoeker kon zelf niets ondernemen omdat hij voor zijn moeder en zus moest zorgen, die veel schrik hadden en zeer emotioneel reageerden. Zelf had verzoeker ook schrik. Bovendien was verzoeker nog maar 14 jaar en wist hij niet waar naartoe. Verzoeker vervolgt dat de politie contacteren geen optie is omdat ze er geen vertrouwen in hebben; de politie wordt gelieerd aan de Taliban. Er zijn in de buurt ook geen andere familieleden, en zijn zus en schoonbroer hebben ze niet gebeld omdat zijn vader de enige telefoon, een GSM, bij zich had. Bovendien kende verzoekers moeder hun telefoonnummer niet uit haar hoofd. De burens werden niet aangesproken omdat ze geen contact hadden met hen. Verzoeker voert ten slotte aan dat hij zelf niet wist wie de werkgever is van zijn vader, en dat zijn moeder na de verdwijning niet meer helder kon denken.

Wat betreft zijn relatie met Najibullah stelt verzoeker dat hij de gestelde vragen niet kon beantwoorden omdat hij toen nog niet geboren was en er thuis weinig werd verteld over het traumatische verleden. Verzoekers vader wilde de familie sparen. Verzoeker stelt voorts dat zijn ouders in Afghanistan zeer bescheiden en teruggetrokken leefden in de hoop aan de aandacht van de Taliban te kunnen ontsnappen. Verzoeker is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel, namelijk het feit dat hij het neefje is van voormalig president Najibullah. Verzoeker verwijst in dit verband naar de beleidsnota Afghanistan van de commissaris-

generaal d.d. 18 februari 2010 en voegt deze tevens bij zijn verzoekschrift. In lijn met de *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan”* van juli 2009 worden Afghaanse asielzoekers met een geloofwaardig risicoprofiel, zoals personen die met de Afghaanse overheid of ISAF hebben samengewerkt, in principe als vluchteling erkend. Verzoeker wijst erop dat Najibullah voor de Taliban de verpersoonlijking van de gehate vijand was en is. Aldus loopt verzoeker als zoon van de zus van Najibullah een objectief risico op vervolging met gevaar voor zijn leven. De commissaris-generaal gaat ervan uit dat verzoeker in de anonimiteit van een grootstad als Kabul zou kunnen verdwijnen. Deze anonimiteit is echter zeer relatief. Ook in Kabul dient men zich te legitimeren bij het aannemen van werk, een functie. Indien men in een buurt komt wonen, gaan de buurtbewoners vragen stellen. Verzoeker besluit dat hij een ernstige vrees voor vervolging heeft en vraagt de erkenning als vluchteling.

Verzoeker meent minstens in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming. Verzoeker stelt dat ondergedoken leven in Kabul geen menselijke oplossing is. De Taliban zou hem daar immers ook kunnen vinden als ze wisten dat hij familie was van Najibullah. Verzoekers moeder koos ervoor om hem bij zich te houden, hem binnen te houden en niet meer naar school te laten gaan in afwachting van een veiliger alternatief. Verzoekers moeder kon niet naar Kabul omdat zijn zus en schoonbroer geen plaats hebben. Ook wilde verzoekers moeder niet herinnerd worden aan de gruweldaden die er met haar broer gebeurd zijn in Kabul en wilde zij niet afhankelijk zijn van iemand anders. Verzoeker voegt hieraan toe dat een vlucht naar Europa voorbereiding vereist en tijd kost. Verzoeker geeft verder aan dat hij nooit heeft verklaard dat hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in Kabul. Er is hem nooit gevraagd of hij in veiligheid in Kabul kon gaan wonen. Het feit dat zijn zus in relatieve veiligheid kon leven in Kabul betekent volgens verzoeker helemaal niet dat hij daar zelf veilig was. Het is een bekend gegeven dat de Taliban zich richten tegen hun mannelijke tegenstanders en de vrouwen negeren. Verzoeker blijft echter een potentieel doelwit voor de Taliban, zowel in Nangarhar als in Kabul, en dit om evidente redenen, met name het feit dat hij tot de familie Najibullah behoort en de oudste zoon is van een belangrijk lid van deze familie. De commissaris-generaal erkent overigens dat hij afkomstig is uit de provincie Nangarhar, district Surkh Rod, en personen afkomstig uit deze provincie komen in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

In zoverre de Raad van oordeel zou zijn dat in verzoekers geval de veiligheidssituatie in de stad Kabul zou moeten beoordeeld worden, verwijst verzoeker naar het advies van het UNHCR, naar de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (februari en september 2010) en de Subject Related Briefing (SRB) *“Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul dd. 17 augustus 2010”*. Verzoeker is de mening toegedaan dat de toestand in Afghanistan slecht is en dat met betrekking tot Kabul er een duidelijk veiligheidsprobleem is. Volgens verzoeker heeft de Taliban, sinds de dood van Osama Bin Laden, willen terugslaan in Kabul en de rest van Afghanistan, waardoor de veiligheidssituatie inmiddels aanzienlijk verslechterd is. Verzoeker verwijst *in concreto* naar het lenteoffensief van de Taliban, meer specifiek naar de aanvallen van de Taliban d.d. 15 april 2012 in Kabul stad met tal van burgerslachtoffers en stelt ter staving enkele persberichten (artikelen uit Het Laatste Nieuws en de Tijd) bij zijn verzoekschrift te hebben gevoegd. Verzoeker merkt tevens op dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert nl. Subject Related Briefing (SRB) *“Afghanistan” “Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul dd. 17 augustus 2010, updated 24 augustus 2011”*, geen rekening houdt met de laatste evolutie op het terrein in de provincie Kabul. Tot slot geeft verzoeker te kennen dat in verschillende landen van de EU, zoals Duitsland en Italië, voor asielzoekers afkomstig uit de stad en provincie Kabul subsidiaire bescherming wordt voorzien. De ongelijke behandeling van asielzoekers door verschillende landen van de EU betekent een schending van de artikelen 6 en 14 van het EVRM.

2.2. Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (februari 2010) en een aantal persberichten.

De Raad wordt per brief van 16 augustus 2012 nog in het bezit gesteld van volgende stukken: stukken tracing Rode Kruis en een aanbevelingsbrief van PRT.

Ter terechtzitting d.d. 31 augustus 2012 legt verzoeker volgende stukken neer: de originelen van voormelde stukken (tracing Rode Kruis en een aanbevelingsbrief van PRT) en een nieuw en - volgens verzoeker een origineel - stuk met een voor eensluidende vertaling waarin bevestigd wordt dat verzoekers vader voor het wederopbouwteam (PRT) werkte als tankwagenbestuurder.

2.3. Verzoeker laat na toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 49/2, 52 en 62 van de vreemdelingenwet, en de uitvoeringsbesluiten zou schenden, terwijl de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Dit onderdeel van het middel wordt aldus niet op ontvankelijke wijze aangevoerd. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt onderzocht wordt.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde vast dat verzoeker bij de verdwijning van zijn vader gedurende drie dagen niets onderneemt en gewoon wacht tot het lijk van zijn vader opduikt, hetgeen gelet op de mogelijkheden tot hulp die verzoeker ter beschikking stonden, leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoeker tracht zijn afwachtende houding bij de verdwijning van zijn vader in onderhavig verzoekschrift te vergoelijken door te verwijzen naar zijn jonge leeftijd op het moment van de feiten en de angst die er op dat ogenblik in het gezin heerste. Dit zijn echter geen afdoende verschoningsgronden. Het is immers niet onredelijk van verzoeker – die op dat moment toch veertien à vijftien jaar was – als oudste zoon, geboren binnen de zeer traditionele en patriarchale Afghaanse maatschappij waar de kindertijd gewoonlijk erg kort is en een jongere snel verantwoordelijkheden krijgt, zeker wanneer de vader is weggefallen, te verwachten dat hij hierbij het initiatief zou hebben genomen (AD, stuk 21, Birth and Childhood). Bovendien, zoals tevens uit de bestreden beslissing blijkt, had verzoeker heel wat mogelijkheden om hulp in te roepen. Daar waar verzoeker herhaalt dat hij de politie niet vertrouwde omdat deze wordt gelieerd aan de Taliban, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich desbetreffend beperkt tot loutere beweringen, zonder deze met concrete gegevens te staven. De argumentatie dat zijn zus en schoonbroer niet werden gewaarschuwd omdat zijn vader de enige telefoon bij zich had en dat de burens niet werden aangesproken omdat ze geen contact hadden met hen, komt de Raad over als gekunstelde *post factum* verklaringen die na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Het argument dat zijn moeder niet meer helder kon denken, wijst er eens te meer op dat zij wel degelijk hulp konden gebruiken, waardoor het niet aannemelijk is dat zij geen hulp hebben gezocht.

2.6. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde daarnaast tevens vast dat verzoeker ook over de ontvoering van zijn vader zelf bijzonder speculatieve en vage verklaringen aflegde. Zo kon verzoeker niet aangeven waar zijn vader verdwenen was, op weg naar zijn werk waar zijn vrachtwagen geparkeerd stond of tijdens zijn werk op de weg van Khogyani naar Jalalabad. Verder kon verzoeker niet met zekerheid zeggen of de twee hulpjes van zijn vader ook werden ontvoerd en of zijn vaders vrachtwagen was verdwenen. Nochtans had verzoeker dit kunnen achterhalen door zijn vaders werkgever te contacteren en hem onder meer te vragen of zijn vader die dag zijn vrachtwagen had opgehaald. Dat verzoeker en zijn familie niet wisten bij welk bedrijf zijn vader tewerkgesteld was en evenmin een adres of telefoonnummer van het bedrijf hadden, is niet overtuigend. De door verzoeker

thans aangevoerde verschoningsgrond, met name dat zijn moeder na de verdwijning niet helder meer kan denken is dan ook niet bij machte om de bovenstaande vaststellingen te verschonen.

2.7. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was tevens van oordeel dat verzoeker, omwille van de redenen in de beslissing aangehaald, zijn beweerdde familieband met voormalig president Najibullah – en bijgevolg ook zijn problemen omwille van deze familieband – niet aannemelijk kan maken. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker bijzonder weinig weet over Najibullah. Verzoeker kon alleen vertellen dat Najibullah president is geweest, dat zijn vader en diens broers hoge functies in het regime van Najibullah uitoefenden, en dat Najibullah samen met zijn broer is opgehangen in Kabul door de Taliban. Dit is een wel zeer summiere kennis voor iemand die beweert nauw verwant te zijn met de voormalige president van Afghanistan. Verzoeker tracht zijn onwetendheid in voorliggend verzoekschrift te vergoelijken door erop te wijzen dat hij nog niet geboren was toen Najibullah aan de macht was en dat zijn vader thuis weinig vertelde over dit traumatische verleden, doch deze uitleg is geenszins afdoende. Ook van een jeugdig persoon kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken – *in casu* verzoekers familiale achtergrond – voldoende duidelijke en gedetailleerde informatie te verstrekken. Verzoeker slaagt er gelet op zijn fundamenteel gebrekkige kennis evenwel niet in aannemelijk te maken dat hij het neefje is van voormalig president Najibullah. Het verweer dat er geen rekening werd gehouden met verzoekers profiel, als de neef van voormalig president Najibullah, is dan ook, gelet op het voorgaande, geheel niet dienstig.

2.8. In de mate dat verzoekers argument dat een vlucht naar Europa voorbereiding vereist en tijd kost moet dienen om de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker pas vier à vijf maanden na de dood van zijn vader Afghanistan heeft verlaten, wijst de Raad erop dat een dergelijk verweer niet volstaat. Het feit dat verzoeker vier à vijf maanden bij zijn moeder is verbleven is niet in overeenstemming te brengen met verzoekers verklaring als zou de dreiging daadwerkelijk imminent zijn geweest. Zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststelde kon gelet op deze dreiging worden verwacht dat verzoeker bij zijn schoonbroer in Kabul zou zijn ondergedoken. De Raad ziet ook niet in dat er tijdens zijn verblijf aldaar geen voorbereidingen voor zijn vertrek konden worden getroffen.

2.9. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift een motief, dat tevens de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, ongemoeid laat. Zo oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat zelfs indien verzoeker daadwerkelijk het neefje is van Najibullah, verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan invoeren omwille van deze verwantschap en zijn vaders verleden. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij en zijn familie jarenlang vreedzaam in het dorp Ahmadzai in het district Surkh Rod gelegen in de provincie Nangarhar woonden, terwijl hun dorpsgenoten op de hoogte waren van het verleden van verzoekers vader. Daarenboven woont verzoekers moeder – die volgens verzoekers verklaringen de zus is van Najibullah – nog steeds in de provincie Nangarhar. Dit motief blijft bijgevolg gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.10. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen.

Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Overigens ziet de Raad niet in op welke wijze de stukken m.b.t. de tracing door het Rode Kruis en de aanbevelingsbrief van het Provincial Reconstruction Team (PRT) de voorgaande vaststellingen zouden kunnen weerleggen of verklaren. Verzoeker geeft hiertoe ook geen enkele toelichting.

In de mate de door verzoeker neergelegde aanbevelingsbrief van PRT dient aan te tonen voor welk bedrijf verzoekers vader werkte, dient te worden opgemerkt dat dit stuk de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen evenmin weerlegt. Zo werd immers vastgelegd dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kon zeggen voor welk bedrijf zijn vader werkte. Daarnaast komt het de Raad bovendien uiterst bevreemdend voor, dat het PRT na de dood van zijn werknemer een aanbevelingsbrief voor deze werknemer zou opstellen, hetgeen meteen ook de authenticiteit van dit stuk op de helling zet.

Niettegenstaande verzoeker ter terechtzitting aangeeft dat hij een origineel stuk neerlegt waarin door de plaatselijke autoriteiten bevestigd wordt dat verzoekers vader als tankwagenbestuurder voor PRT werkte, stelt de Raad vast dat het om een fotokopie gaat. Enkel de datum is origineel ingevuld. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden

verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Overigens dient te worden opgemerkt dat ook dit de in de bestreden beslissing gedane vaststelling, met name dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet kon zeggen voor welk bedrijf zijn vader werkte, niet weerlegt.

2.11. Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.12. Voor de interpretatie van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan dienstig verwezen worden naar rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 15, c van richtlijn 2004/83/EG (C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 44), alsmede van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 EVRM (*Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, 28 juni 2011, § 226).

In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker in Kabul zelfs over een familiaal netwerk beschikt. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn zus en schoonbroer in de wijk Microrayan in de stad Kabul wonen, en dat verzoekers schoonbroer werk heeft in Kabul en dus in het onderhoud van zijn familie kan voorzien (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS 5/04/2012, p. 8-9). Waar verzoeker argumenteert dat het feit dat zijn zus in relatieve veiligheid in Kabul kon leven niet betekent dat hij daar zelf veilig was, gezien het een bekend gegeven is dat de Taliban zich richten tegen hun mannelijke tegenstanders en de vrouwen negeren, dient te worden opgemerkt dat er zoals hoger reeds uiteengezet geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en profiel. Aldus is verzoekers verwijzing naar zijn asielrelaas en profiel ter zake niet bij machte om aan te tonen dat hij in Kabul met dezelfde problemen zal worden geconfronteerd. De commissaris-generaal concludeerde aldus terecht dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan kan rekenen op de steun en zorg van zijn familie in Kabul om zich aldaar te vestigen.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility*

Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul", update van 24 augustus 2011, p. 19 e.v.) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Afghanistan analyseren, met name feitenmateriaal van betrouwbare bronnen als Pajhwok en Quqnoos die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden, publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken, en tweewekelijkse korte analyses van ANSO aan de hand van rapporten, analyses, conclusies en adviezen die door media, experts, nationale en internationale organisaties gebruikt en geciteerd worden en ook door UNHCR als een betrouwbare en valabele bron wordt beschouwd. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De aangehaalde en bijgevoegde persberichten zijn niet van aard om deze uitgebreide en gedetailleerde analyses te ondergraven. Hoewel verzoeker tevens aangeeft bij het verzoekschrift artikelen uit "De Tijd" te hebben gevoegd, kan de Raad deze in de gevoegde bijlage niet ontwaren.

Waar verzoeker tenslotte de vraag stelt waarom de commissaris-generaal in België geen subsidiaire bescherming toekent aan asielzoekers uit de stad/provincie Kabul terwijl in verschillende landen van de Europese Unie, zoals Duitsland en Italië, wel degelijk subsidiaire bescherming wordt toegekend aan asielzoekers afkomstig uit de stad en de provincie Kabul, wijst de Raad erop dat het de taak van de commissaris-generaal is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak op individuele basis te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal dient hierbij geen vergelijking te maken met

de toekenning van subsidiaire bescherming door andere landen, toekenning die door verzoeker overigens met geen enkel concreet bewijs wordt gestaafd.

In de mate verzoeker stelt dat deze *“ongelijke behandeling van asielzoekers door de verschillende landen van de EU”* een schending van artikel 6 EVRM, recht op eerlijk proces, en artikel 14 EVRM, verbod op discriminatie, betekent, wijst de Raad erop dat uit artikel 6, §1 van het EVRM, blijkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben en voornoemd artikel enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag. Wat de beweerdde schending van artikel 14 EVRM betreft stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en daarmee niet aantoont dat voornoemd artikel is geschonden. Verzoeker gaat eraan voorbij dat gelet op het voorgaande de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam.

2.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. DIGNEF